

“El protagonista vol posar contraforts a una realitat soluble, amb les paraules”

Sebastià Perelló (Costitx, Mallorca, 1963), autor dels llibres de narracions *Exercicis de desaparició* i *Mans plegades* i del llibre de poemes *La set*, publica a Empúries la novel·la *Pèls i senyals*.

—El llibre seria la història de la conflictiva i confusa relació del protagonista amb la realitat que l'envolta i, a més, de la impossibilitat que té per copsar-la?

—Sí, però jo no sé si exactament hi entra en conflicte, sinó que d'alguna manera la pateix. Se sent exposat a una realitat que l'envolta, a una illa contemporània, Mallorca, com a metàfora del món. Com que l'illa està molt ben comunicada amb l'exterior, el situo en un aeroport. Viu entre la baraca i l'aeroport, una realitat molt soluble, que és la de la Mallorca actual i, d'alguna manera, la del món contemporani.

—Però el feu ingressar en un psiquiàtric. És un cas extrem?

—Hi ingressa quan té vint anys. És un període concret d'inflexió i de pèrdua. Li ha costat de situar-se. Va ser a final dels 80. Amb aquest ingrés he volgut dir que aquells anys el món va canviar, que li costa d'assumir el món soluble i d'aquí ve l'ingrés. La contemporaneïtat, la col·loco als seus vint anys.

—Darrere de tot això no hi ha el dolor pel món perdut, com fan tants autors illencs?

—No. No faig l'elegia de l'Escola Mallorquina, d'Alcover a *Bearn*. El protagonista viu entre dos mons, l'ancestral i el nou, que es dilueix i té una consistència mínima i que pren cos a les pistes d'un aeroport, el lloc on la gent va i ve.

—Reivindiqueu el valor de les coses locals?

—Sense fer localisme.

—El personatge, tot i que escriu uns quaderns, cau en la xerrameca. Té una incontinència verbal molt destacada. Demaneu al lector que busqui què hi ha al darrere de tanta xerrameca, de tant soroll, no? És a dir, un esforç.

—Sí que li demano un esforç. El personatge d'alguna manera pretén salvar-se amb paraules. És allò que deia Canetti: un home que té moltes paraules és un home que està sol. A un home amb moltes paraules només li queda estar sol. Amb tantes paraules, el protagonista intenta donar consistència a la seva pròpia realitat, que és precària, agafada amb pinces.

Sebastià Perelló publica la novel·la *Pèls i senyals*, a l'Editorial Empúries.

Sovint es deixa dur per les paraules. Hi ha molt poca aventura. És el model rus de l'home superflu.

—Què hi ha al darrere de tantes paraules?

—El pretén ser consistent, però al darrere hi ha una dissolució.

—Teníeu idea del que acabaria dient?

—Sí, i a més, l'ordre és molt estudiat. Hi ha un fil, tot i que l'estructura sigui rapsòdica, fragmentària. I hi ha, a cada capítol, motius temàtics. Abans d'escriure-la havia omplert un quadern de notes i ja sabia què acabaria dient. L'escriptura no és atzarosa, sinó que segueix un ordre calculat. Si llegissis els capítols amb un ordre diferent, llegiries una altra novel·la. Els fragments són escollits i rellevants, són *morceaux choisis*, com si fos una antologia total.

—Però el personatge xerra més que no diu, dóna voltes sobre les mateixes coses o diu una cosa dues o tres vegades, i això fa sensació d'espontaneïtat, no?

—Prové de la mateixa xerrameca. És el contrast entre el món que se li desfà i el bastiment que crea amb les paraules. És un bocamoll, diu una cosa de tres maneres diferents, com si volgués posar contraforts a una realitat que se li desfà. Parla poc amb la gent i escriu per posar bastides a una realitat inexistente. I pel que fa a l'espontaneïtat, hi ha una certa elasticitat amb frases llargues i unes altres de to oral. És efervescent. Com l'escuma, té molta aparença, i després, desapareix.

—Pot semblar que la crisi del personatge sigui d'edat, que la pateix perquè es troba en un procés de maduració.

—No era la meua intenció, perquè jo no crec en la possibilitat de madurar. Mai no madurem. Cada pas que fem és immadur. Sempre som neòfits. Al llibre hi ha un concepte d'immaduresa permanent, tot i que es doni un desenvolupament personal. La crisi és de relació amb la realitat. És un home que camina, que dóna un aire episòdic a la seva vida. El lector hi ha de col·laborar veient-lo deambular per un espai amorf. Té un perfil molt disponible. D'aquí ve que hagi evitat el paisatge pintoresc i el faci deambular per una Palma de desguàs, l'espai despersonalitzat que envolta l'aeroport.

Lluís Bonada